

A penes pell, a penes rou,
 a penes deix sota el llençol,
 claror en tu, forats en mi,
 era **xinesa** cada ombra.
 A penes cor, puny de titella,
 quina obaga, contra els murs,
 els ulls de la paraula *aigua*!
 Per què no apagaven, de pura,
 cap ni un de tants silencis?
 Per què incendiaven el món?
 Eriçada responia la besllum
 poc perceptible, àgil, d'una mà:
 la gràcil manera de torcar-te,
 els destres dits entre les cames,
 el vol retràctil dels canells,
 l'empremta, al gest, del zel i l'hàbit.
 Raó empomàveu, Wittgenstein i tu:
hi ha coses que no poden ser dites.
 Des del fum d'un bull ressonen
 —espurnes negres que s'envolen
 com un lent seguici de formigues
 amb les nines dilatades. Màscara
 és el foc que atzabeja tanta llum.

Button

Button

«Les ombres sont chinoises», de Giani Esposito

...i et busco els ulls en la foscor.

BAO ZHAO

«Ombres xineses», de Ferdinand du Puigaudeau (1895)